

Sára BÁTORSAÁGOT nyer

Írta: Lucy Stevenson Ewell
Egyházi folyóiratok
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Sára vett egy nagy levegőt, és belépett az új osztálytermébe. Ez volt az első napja negyedikesként.

Sára tavaly második osztályos volt. Annyira jól ment neki a sulis, hogy az iskolája jóváhagyta neki a harmadik évfolyam kihagyását. Sára izgatottan várta a nehezebb matekfeladatokat és a sok új olvasnivalót negyedikben. Annak azonban nem örült, hogy ott kell hagynia a régi barátait.

Ahogy körülnézett a teremben, Sára kicsinek érezte magát. Minden új osztálytársa idősebbnek és

Sára túlságosan félt,
hogy az osztálytársaival
beszélgessen.

ILLUSZTRÁLTA: SUSAN KEETER

magasabbnak tűnt nála. Mi lesz, ha nem tud beilleszkedni?

Kiválasztott egy padot, és leült. Mellette egy magas lány ült. „Szia!” – mondta Sára.

„Mit csinálsz itt? – kérdezte a lány. – Azt hittem, hogy harmadikosnak kéne lenned.”

„Az iskola egy osztállyal magasabbra osztott be” – mondta Sára félénken.

A lány rosszindulatúan nézett rá. „Hát, nem érdekel, milyen okos vagy. Attól még mindig csak egy kis dedós vagy.”

Sárának ez nagyon rosszul esett. A hét hátralevő részében túlságosan félt ahhoz, hogy beszélgessen bármelyik osztálytársával. Minden alkalommal, amikor meghallott valakit nevetni vagy suttogni, összeráncolta a szemöldökét. Azt gondolta, valószínűleg gonosz dolgokat mondanak róla.

Aztán amikor azt hitte, rosszabb már nem is lehet, kiosztották a kijavított matekdolgozatokat. Sírni szeretett volna, amikor meglátta a pontjait. A matek volt a kedvenc tárgya. Még soha nem ért el ilyen alacsony pontszámot egy dolgozaton.

Amikor hazaért, Sára nem tudta visszatartani a könnyeit. „Nincsenek barátaim – mondta a szüleinek. – Nem a negyedikben a helyem. Nem vagyok elég okos hozzá.”

„Sajnálom, hogy ilyen nehéz – mondta Sára anyukája. – De *igenis* okos vagy! És még csak az elején tartasz.”

Sára megtörölte a szemét. „Bárcsak inkább harmadikba járhatnék.”

Az apukája egy pillanatig hallgatott. „Szeretnél egy papsági áldást?” – kérdezte.

Sára bólintott. Talán egy áldás az apukájától segíthetne jobban éreznie magát.

Sára leült egy székre, az apukája pedig a fejére tette a kezét.

„Megáldalak, hogy ne félj – mondta Apa. – És megáldalak, hogy szeresd az új osztálytársaidat. Amikor megismernek téged, ők is szeretni fognak.”

A nyugalom érzése járta át Sárát. Úgy érezte, hogy az apukája pont azt mondta, amit Mennyei Atya akart, hogy halljon.

Az áldás után Anya segítette Sárának a matekpéldákkal. Sára hamarosan kicsit jobban érezte magát.

Másnap az iskolában visszaemlékezett az áldására, és igyekezett bátornak lenni. Rámosolygott az osztálytársaira. Amikor szeretetet mutatott irántuk, kevésbé félt tőlük! Néhányuk nagyon kedves volt. Keményen tanult, és hamarosan a jegyei is javultak.

A tanév végére Sárának sok barátja lett. Örült, hogy Mennyei Atya segítette neki bátornak lenni. Hálás volt az áldásért, hogy a papság hatalma mindig ott lehet az életében, hogy segítse őt. ●

(Az eredeti történet Libériában játszódott.)